

[Tyroll]

har råd til at benytte dem. Da VS mener, at samfundet har ansvaret for børnenes tarv ved fødsel og opvækst, fastholder vi, at institutioner for børn skal stilles gratis til rådighed for lønarbejderklassen og andre lavindtægtsgrupper.

Alle disse målsætninger fremmes bedst, hvis det er brugerne, der vurderer behovet for daginstitutionsspladser, foretager indstilling til udbygningplanernes indhold, fastsætter bestemmelser om optagelse i daginstitutioner og tilrettelægger den centrale pladsanvisning.

Socialministeren (Eva Gredal):

Efter den tidligere lovgivning blev daginstitutionerne for børn administreret centralt. Dette betød, at planer, pladsantal og normering af personale ved oprettelse af den enkelte institution skulle godkendes af socialstyrelsen, der også førte tilsyn med driften. Ved bistandslovens ikrafttræden blev disse beføjelser lagt ud til den kommunalbestyrelse, der er valgt af kommunens borgere. Hvis dette ikke er indførelse af nærdemokrati, så ved jeg ikke, hvad man skal kalde det.

Når man ikke kan lægge kompetencen til at træffe beslutninger af afgørende betydning for institutionernes økonomi ud til kredsen af brugere og medarbejdere, så hænger det selysagt sammen med, at det koster noget at drive disse institutioner, og at forældrenes betaling ikke rækker til. Alle ejendomsudgifter og mindst 65 pct. af de øvrige udgifter skal betales af det offentlige, der jo ikke har andre kilder at øse af end de skattepenge, der betales enten af alle landets eller af alle kommunens borgere i forening. På daginstitutionsområdet er det landets og kommunens skatteydere, der deler udgifterne ligeligt.

Jeg kan ikke se, at man skulle kunne tilrettelægge økonomien i en kommune, hvis det for hver slags institution var brugerne og medarbejderne, der traf beslutningerne. Foruden altså medarbejderne i daginstitutionerne og forældrene måtte det for plejehjemmene være beboerne eller måske deres børn. Det vil faktisk forudsætte, at hver enkelt institutionstype hvilede økonomisk i sig selv. Men der er jo ikke noget i vejen for, at en kreds af forældre kan oprette og drive en daginstitution for egen regning. Det kræver bare en tilladelse fra det sociale udvalg, som

ikke er svær at få, når bare forholdene i institutionen er forsvarlige for børnene.

Når der skal så mange af kommunens midler til for at drive de offentlige institutioner, er det helt åbenbart, at de må planlægges og drives ud fra en samlet afvejning og prioritering. Tager vi hele spektret af institutioner med, når vi dertil, at næsten enhver familie i kommunen er bruger, og derved også til, at det er kommunalbestyrelsen, der er det repræsentative organ for brugerne.

Tyroll (VS):

Når dette spørgsmål rejses, så er det nok så meget, fordi vi har haft denne debat her i tinget om det kommunale nærdemokrati. I forbindelse med denne debat har der været udgivet betænkninger, som omtaler, at man på forskellige brugerområder skulle fremme demokratiet, og det er også omtalt, at man skulle inddrage andre lovgivningsområder end den kommunale styrelseslov i bestræbelserne på at opnå nærdemokrati.

Mit spørgsmål er en følge heraf og en følge af, at jeg ikke under den debat, der forløb, kunne få et klart svar fra indenrigsministeren, som repræsenterede regeringen, på, om man var indstillet på at bruge andre lovgivninger for at udføre nærdemokratiske bestemmelser.

Jeg finder, at netop det spørgsmål, som er taget op her, spørgsmålet om daginstitutionerne, virkelig er et presserende spørgsmål, fordi det, at man har lagt beslutningerne omkring daginstitutionerne ud til kommunerne, ikke har medført tilfredsstillende servicegrundlag for de forældre, som føder børn. Derfor mener jeg, det ville være væsentligt, at man fra regeringens side tog et sådant initiativ op. Men det kan jeg af ministerens svar forstå ikke vil ske.

Jeg vil stadig væk fastholde, at i spørgsmålet om f. eks. konstatering af, hvad der er det nødvendige antal pladser, som er en politisk beslutning, må det ligge sådan i hvert fald efter VS' forudsætninger, at det er et offentligt ansvar, hvordan børns opvækstvilkår er. Derfor vil jeg igen spørge, om ikke socialministeren og regeringen vil tage initiativ til, at brugerne i området kan gå ind i at definere, hvad der er det nødvendige antal pladser, således at de situationer, vi har set på arbejdsløshedslovgivningens område osv.,